

Eva Andreas
Tunadalskyrkan Köping 170212
Septuagesima ep III
Fil 3:7-14

Vi brukar ibland slänga oss med uppmaningar av olika slag. Carpe Diem, fånga dagen. Idag är första dagen av resten av ditt liv: Alla dessa dagar som kom och gick, inte visste jag att de var livet. Och tanken är att få oss att tänka till, att stanna upp ett tag och fundera över hur vårt liv ser ut. Jag vet inte om det hjälper så mycket, för det är så lätt att fortsätta på samma sätt ändå, men ibland kan det verkligen vara nödvändigt att stanna upp för att få tid att tänka och reflektera. En väninna till mig som alltid är i farten berättade med glimten i ögat om hur hon som ung bröt benet och kommenterade det med att det var enda sättet för Gud att få henne att stanna upp och lyssna in hans röst på ett nytt sätt. Men förhoppningsvis tillåter vi oss att ta tid för reflektion, för bön, för att kunna se och förstå Guds ledning i vårt liv, utan att det ska behöva bli så drastiska saker.

Saul eller Paulus som han senare kom att kallas var en man som levde helhjärtat i det han hade att göra. Han hade uppfostrats som hebré, kunde lagen, försökte på allt sätt följa den, och ingen kunde klaga på hans rättfärdighet inför lagen. Och han följde sin övertygelse, och den sa att inga kristna skulle komma och försöka ta över och utplåna lagen och istället tala om Jesus och kärlekens och nådens bud, istället för att följa det föreskrivna i det som är vårt Gamla Testamente. Så han såg till att få fullmakt att förfölja de kristna och sätta dem i fängelse, för det var enda möjligheten att få bort dem. Och han gjorde vad han kunde och ryktet gick framför honom och många var rädda för honom.

Men det fanns någonting han inte hade räknat med och det var Jesus själv. Den han så desperat förföljde visade sig för honom på vägen till Damaskus, ett ljussken bländade honom så att han blev blind, han fick höra en röst: Jag är Jesus den du förföljer, och istället för att komma som utrotaren i triumf fick han föras in till Damaskus som en slagen man. Men Jesus talade till en av de kristna, Ananias, som sökte upp Saul och bad för honom och han fick sin syn tillbaks, och fick ett helt nytt livsuppdrag; i stället för att förfölja blev han en av de främsta förespråkarna för kristen tro, och det står att han uppträdde med allt större kraft och gjorde judarna i Damaskus svarslösa när han bevisade att Jesus är Messias. Och det är väl få som genom

århundradena fram tills idag betytt så mycket för så många som Paulus genom hans undervisning i breven till de olika församlingarna han grundade. Brev som ger utmaning, uppmaning, glädje, förbön... och som vi också idag får fundera kring och ta till oss.

Hans livsvandring ledde honom till fängelse i Rom och där skrev han Filipperbrevet som också kallas glädjens brev. Det är inte det yttre, utan det inre som inspirerar honom, som driver honom att dag för dag utbrista jag vill ha mer, jag vill förstå mer av och om Jesus, vill uppleva mer och mer av kraften han har att ge.

Det skulle ha varit intressant att ha honom med oss idag, få möjlighet att ställa frågor, få möjlighet att få del av hans tankar, höra honom berätta om allt han varit med om. Vi har ledtrådar i Apostlagärningarna och breven, och vi kan förstå att det inte alltid var en lätt vandring för honom, utan han stötte på så mycket, och ändå kan han skriva, att det som tidigare var betydde ingenting jämfört med att lära känna Jesu, med att få del av Jesus och hans välsignelser. Tidigare var **han** stor och stark, nu är det **Jesus** som är stor och betyder något och som ger andra gåvor än de lagen med alla sina krav gav. Ordet står inte i texten men vi kan kalla det för nåd, det vi får del av genom det Jesus gjorde på korset, en gåva som ges fritt och för intet och som vi får ta emot fritt och för intet. Ingen av oss kan förtjäna den, men alla har möjlighet att ta emot den och därigenom komma in i något helt nytt, en personlig relation med Jesus.

Och det kan vara så olika hur vägen dit ser ut. Skulle vi fråga runt här idag, så skulle vi få många olika svar. För en del har det varit som för Paulus, en livsomvälvande upplevelse, man kan säga exakt dag och tid och kan beskriva ett då och ett nu. För andra har tron alltid funnits med, man har efter vägens gång bejakat att man vill leva tillsammans med Jesus och gjort det tydligt kanske genom att döpas eller gå med i församlingen. För andra har det varit krokiga vägar och inte självklart, men det har ändå så småningom mognat fram en övertygelse, jag vill ha med Jesus att göra och man bestämt sig för att leva med honom.

Men det är egentligen inte vägen dit som är intressant, även om det kan vara spännande att få lyssna till varandras berättelser och fascineras av hur var och en har sin väg till tro, utan det intressanta är

vad som händer sedan och som Paulus försöker beskriva i dagens text.

Och då är det några saker som han betonar som viktiga: *Det som är mycket värt är kunskapen om Jesus Kristus, för att kunna leva i honom* och då handlar det inte bara om det intellektuella, utan också om att ta till sig vem han är, och därigenom förstå honom ännu mer. Det handlar om att se Jesu vånda – dels se hans medlidande, alltså inte en känsla av medömkan utan att han lider med människorna omkring sig, dels inför vandringen till korset. Det handlar om att få dela sin börda med Jesus – att det blir naturligt att komma till honom när vi behöver hjälp och få del av hans frid, av hans kärlek, av hans ande som vill styrka och hjälpa. Men att ha kunskap om Jesus är också att få glädjas tillsammans med honom, och det gör vi kanske främst i det vi kallar lovsång, vare sig det är en gammal psalm eller en ny kort kör. När jag var tonåring sjöng vi en tonsättning av Jes 61:9 (1917 års översättning). *”Jag gläder mig storligen i herren, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har klätt mig i frälsningens klädnad, och han har höljt mig i rättfärdighetens mantel, ja han har höljt mig i rättfärdighetens mantel”*.

En annan sak som Paulus tar upp är *”Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden”*.

Naturligtvis ligger de här önskemålen om kunskap och att lära känna Kristus ganska nära varandra, men här finns en annan dimension, Det handlar om att få del av kraften från hans uppståndelse . I Ef skriver han *”Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans styrka är för oss som tror – samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda*.

Gud gjorde det mänskligt sett omöjliga när Jesus uppväcktes från de döda, men gjorde det med gudomlig kraft, en kraft som han delar med sig av till oss, som någon säger *”Omåttlig kraft, oändlig styrka”*. Det handlar inte om att vi ska kunna meritera oss till det, men att vi ska kunna ta emot den och föra den vidare när det finns behov av det. I förbön, i sammanhang när vi själva inte förmår – då får vi be om vishet, be om uppståndelsekraftens verklighet och ibland se hur det omöjliga sker, utan att kunna förklara vad som händer.

Vi får vara glada för att Gud ibland väljer att använda människor som i sig själva inte är någonting för att möjliggöra det omöjliga, genom att förmedla hans kraft. Vi får be att vi kan vara öppna och ta emot – att vi har en vilja att förstå. Men den viljan kan också leda till lidande av olika slag, att bli missförstådda, att ibland få ta andra vägar än vi själva vill, men det är en del av det kristna livet, att få dela allt med Jesus också lidandet – och veta att han också varit där, att han därigenom kan hjälpa och styrka mig när jag får det svårt. Hebr säger: *Vi får komma till honom som har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd. Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron i den stund då vi behöver hjälp.*

Det tredje Paulus tar fram i sitt brev är han glömmer det som ligger bakom och ser framåt mot målet och sträcker sig mot det som ligger framför och t om löper mot målet för att vinna segerkransen.

Han tar bilden av en idrottsman som gör allt för att nå fram. Idrottsmannen har kunskap om sin kropp, han vet vilka styrkor och begränsningar han har, men har en okuvlig vilja att komma vidare, att övervinna sig själv och bli ännu bättre, och ger sig inte förrän han kommit i mål och fått del av priset.

Kanske skulle man kunna översätta Paulus resonemang med orden "ge inte upp, det finns mer framför dig som väntar", I översättningen the message, på vardagssvenska översätter författaren det: Jag påstår inte att jag begriper det här bättre än alla andra, men jag har blicken fäst mot målet och där står Gud och hejar fram oss, mot Jesus. Jag har startat, jag är på banan och jag tänker inte ge upp"

Gud står och hejar fram oss – vi är inte ensamma, han som har gett oss allt genom Jesus vill också hjälpa oss fram till målet – det eviga livet, den fulla gemenskapen med honom.

Det kan vara en tuff tävling ibland, vi kan möta mycket som vi inte hade väntat oss, men tänk att vi har fått varandra som hjälp, vi har fått förbönen som en möjlighet, vi har fått bibelordet som en grund och utmaning, vi får ta varje dag som den första i resten av vårt liv, och varje dag fånga dagen - Carpe Diem.

Han vill ge oss kunskapen om Kristus, den som går på djupet i vårt inre; Han vill hjälpa oss att lära känna honom och kraften från hans uppståndelse ännu mer; Han vill betyda mer och mer för oss och ge oss en vilja att sträcka oss mot målet, och därigenom låta oss få

erfara hur det bryter fram som en flod, till ett vattenfall, kraft och mod som ett vattenfall; att det *finns* en källa i mitt liv som är frisk och kall.

AMEN

Bibeltitlar där inte annat anges från Bibel 2000
© Svenska Bibelsällskapet
www.bibeln.se